Mauleverergåtan

(THE MAULEVERER MURDERS)

af

A. C. FOX—DAVIES

(Forts. fr. föreg. nr.)

Telegrammen voro färdigskrifna och lämnade åt en af de biträdande detektiverna, då vagnen körde fram. Då mannen gått, vände öfversten sig till sin son:

"Säg, Anthony, hur bär du dig åt att komma upp på hustaket?"

"Jag går uppför vindstrappan naturligtvis."

"Nej; det är den väg jag går, men jag menade den väg du går", sade öfversten med ett leende.

Anthony skrattade.

"Nåja, det är möjligt att gå en annan väg, men den tror jag inte pappa skulle vilja försöka på. Pappa känner till det där lilla uthuset vid köket. Det är en enkel sak att komma upp på taket till det och sedan på kökstaket. Intill kökstaet ligger kapelltaket, och från kapelltaket är det lätt nog att komma upp på det andra taket."

Yardley och öfversten sågo på hvarandra och nickade.

"Jag gissade det", sade den förre halfvögt för sig själf.

Aftonen den 28 gick, utan att något ovanligt hände, Anthony gick till sängs i sitt vanliga rum och två af de biträdande detektiverna stannade inne hos honom. Under loppet af följande dag kommo de två rekvirerade männen från Scotland Yard jämte de elektriska montörerna, Craven, som var Yardleys ställföreträdare, samt Holden, den sistnämnde med två af sin herres världsberyktade bloodhundar i koppel.

Craven tillsammans med Holden och hundarna åkte från York för att förebygga alla anmärkningar. Yardley underrättade de båda männen från Scotland Yard, att de turvis skulle hålla vakt på terrassen utanför huset.

Den 29 i månaden släpade sig långsamt fram. Spänningen tog mycket på dem allesammans, allt efter som eftermiddagen gick och till och med Yardley och hans medhjälpare voro glada, då natten var öfver och den 30 dagades. Denna dag var endast ett upprepande af den föregående, men med ännu mera spänd väntan och oro. På vederbörlig tid kallade gongongen till middag, och Anthony med sina två vaktare samt öfversten och Yardley kommo in i matsalen, som var stor och upptog fulla hälften af husets fasad mot trädgården. Medhjälparna fattade posto en vid hvar och en af rummets dörrar, de andra tre sutto ned vid matbordet. När de gjorde detta, vände detektiven sig till öfversten och frågade:

"Sitta ni alltid på samma platser här?"

"Ja, jag sitter alltid vid nedre ändan af bordet, och den af mina söner, som var hemma — ty det var mycket sällan mer än en af dem hemma — satt alltid vid bordets öfre ända."

"Om vi då skulle göra så", sade Yardley, "att Anthony sitter midt emot mig för i afton. Jag tycker inte mycket om regelbundna vanor, när det gäller sådana här saker."

Middagen var öfver, och man satt kvar öfver desserten. Gardinerna hade dragits för och ljus tändts, då man plötsligt hörde den skarpa knallen af en revolver, fötters sprapande mot gruset och en andra knall. En kula visade sig ha trängt in i ryggstödet till den stol, där Anthony skulle ha suttit. Yardley rusade upp och ropade:

"Craven, se efter gossen och säg till de andra två. Ni två komma med mig!"

Därmed rusade han fram till fönstret och sprang upp på fönsterbrädet, tryckte in rutan med axeln och hoppade ned rätt på en karl.

"Jag har honom! Hit med ljus!" skrek han, i det han fattade karlen om strupen och höll honom som i ett skrufstäd.

Snart kom man med ljus, och med ett utrop af fasa såg detektiven, att den han gripit var en af männen från Scotland Yard och att han låg död.

"Hit med hundarna, Holden!" ropade Yardley, och snart kom man med hundarna, som ifrigt ryckte i kedjan.

Men dröjsmålet var ödesdigert. Hundarna voro snart på spåret och rusade i väg i rak linje med karlarna springande efter flämtande. Men hur listigt man än hade gjort upp sina planer, voro de som man försökte öfverlista, ännu förslagnare. Hundarna sprungo rakt fram till sjön framför huset och stannade naturligtvis där tvärt. Om nåfra minuter voro allesammans framme vid sjön, som var ett långt, smalt vattendrag.

"Kan man vada öfver?" frågade Holden.

"Nej, den är ganska djup i midten."

"Ingen kan ha hunnit simma öfver ännu", framkastade Yardley. "Hvilken är den kortaste vägen rundt om sjön?"

"Det är vid broa, kom med!"

Och alla rusade i väg åt höger.

Afståndet var icke obetydligt, och det tog tio minuter eller en kvart, innan man hunnit midt för den punkt, där hundarna hade tappat spåret. Fram och tillbaka, fram och tillbaka, för hvarje gång med en allt större krets, förde Holden sina hundar utefter sjöstranden, men utan minsta framgång. Till slut lät han dem i ren förtviflan löpa i ett sträck omkring hela sjökanten, och långt bort mot ena ändan, i motsatt riktning mot bron, fingo hundarna åter upp spåret och rusade i väg mot öfversta delen af sjön, endast för att för andra gången tvärstanna vid vattenbrynet. Dragande nytta af sin vunna erfarenhet, tog Holden hundarna rundt sjöstranden och hade gjort hela omkretsen på ungefär tjugu meter när, då hundarna ännu en gång gåfvo halt, i det de rusade i väg tillbaka mot huset utefter körvägen och togo af tvärt genom köksträdgården. De hoppade öfver parkmuren, som endast var ett par fot hög på innersidan, men med ansenlig höjd öfver vägen utanför. Här tappade de ånyo spåret. Under det Holden, som åter hade kopplat hundarna, följde dem fram och tillbaka utefter vägarna, undersökte Yardley marken noga med tillhjälp af lykta, och där, i vägkanten, syntes tydligt spåret af en bicykels hjulring.

"Går det något mera tåg i dag från stationen här?" frågade han.

"Nej, det sista gick för mer än en timme sedan."

Han såg på sin klocka.

"Det är mer än en timme sedan det där skottet sköts. Kan ni telefonera till stationen?"

"Ja."

"Gör det då och fråga, hvilka passagerare som vid stationen gingo på sista tåget. Hvad finns det för mer stationer här i närheten?"

"Salton, häremellan och York, och Linby på andra sidan om oss."

"Tåget från Linby passerar Tiberton, eller hur?"

"Jo, tio minuter efter afgången från Linby."

"Nå, de gissade nog, att vi skulle höra efter vid stationen här, så att förmodligen valde de inte den. Man kan inte telefonera härifrån och till Salton?"

"Nej, ledsamt nog kan man inte det."

"Ja, jag är rädd för att vi inte kunna uträtta något mera här. Jones", sade han, vändande sig till en af sina medhjälpare, "ni måste genast åka till Salton och göra efterspaningar. Och ni, Craven, far in till York."

"Bäst då, att han åker dit i automobil", sade öfversten.

Det dröjde icke länge, förrän Craven satt i automobilen och fick sina instruktioner.

"I York söker ni genast upp stationsinspektoren. Försök att få veta så mycket som möjligt om de passagerare, som stego på i York. Säg stationsinspektoren, att det gäller lif eller död, att vi betala alla kostnader och naturligtvis hålla honom skadelös för de utlägg han kan göra. Säg honom vidare, att genomgående tåget till London icke bör stoppas mellan York och Yorkbanans perrong vid Kings Cross, att om det är några passagerare, som vilja följa med tåget från Newark eller Retford, så betala vi ett extratåg, som tar dem i stället, liksom vi äfven betala ett extratåg att föra tillbaka alla dem, som möjligen måst följa med längre än till destinationsorten. Men det tåg, som nu afgår från York, får på inga villkor stanna vid någon hållplats eller station under vägen. Telegrafera till Scotland Yard och säg dem, att den person, vi vilja gripa, efter allt att döma är med på detta tåg. Bed dem skicka tillräckligt med folk till Yorkbanan för att grundligt undersöka tåget och anhålla hvar och en, som inte är väl känd eller kan nöjaktigt redogöra för sig. Säg dem, att en af deras eget folk har mördats, det kommer att göra dem dubbelt vaksamma."

Yardley och öfversten gingo in igen.

"Nå, hvad skola vi nu göra?" sade öfversten, då de sutto i biblioteksrummet, där Anthony och hans två vaktare redan befunno sig.

"Vi kunna icke företaga något mera, förrän vi fått meddelande från London", svarade Yardley. "Naturligtvis kan man inte hålla ut med det här i evighet, det är mer än mänskliga nerver stå ut med, och vi måste utforska, hvem som gjort det. Vi kunna inte bara sitta här och vänta på att något skall hända. Hvad har man gjort med den stackars Peters?"

"Man har burit in honom och genast skickat efter doktor Morrison. Där är han, han kommer nog in hit, innan han går."

Just som öfversten sade detta, dom doktorn in.

"Det var en förskräcklig historia det här, öfverste", sade han.

"Ja, det är det verkligen, och det ligger nog mycket mera under den här saken, än hvad det kan synas. Den stackars karlen var död, förmodar jag?"

"Ja, han var skjuten rätt genom hjärnan; han måste ha dött ögonblicklig."

"Det är på sitt sätt en tröst för mig att höra," sade Yardley, "ty det vore rysligt att tänka, att jag strupe en döende människa."

Doktorn satt kvar och språkade en stund med dem och lofvade, då han gick, att underrätta coronern och befria öfversten från alla formaliteter na med likbesiktningen och förhöret.

Öfversten ringde och bad att få tala med någon af stallbetjäningen. Medan man väntade, sade han till detektiven:

"Jag hade sagt till dem att släppa hundarna lösa, och jag kan inte begripa, hvarför vi inte sågo till dem. Det är två väldiga mastiffhundar, som vi hålla nere vid uthusen, och de äro minsann inte milda af sig, det är till och med under vanliga förhållanden föga rådligt att låta dem gå lösa."

"Hvarför släppte ni inte hundarna, som jag sagt till?" frågade han, då karlen kom in.

Han tycktes halft förvirrad och kunde endast med möda förklara sig.

"Jag vill inte störa herr öfversten... och inte häller kom jag underfund med det, förrän alla gått ut... herr öfversten hade befallt oss att släppa dem lösa vid halfätta-tiden, och då jag hörde larmet och oväsendet, gick jag ner... och där lågo båda förgiftade. Turk var död och Greek hade hvitt skum kring munnen, det måste ha varit gift, jag har varit med förut och sett förgiftade hundar. Greek var inte död ännu, då herr öfversten skickade efter mig, och vi göra allt för honom, som kan göras."

"Tack, det är bra; bäst att skicka efter veterinärläkaren, om någon kan gå."

Karlen gick, och öfversten vände sig till Yardley med en ännu hårdare och barskare min.

"Vid Gud, förberedelserna voro så fullständiga som möjligt!"

Detektiven steg upp och började gå fram och tillbaka i rummet.

"Det är helt enkelt hemskt", sade han. "Under hela min praktik har jag aldrig varit med om något så djäfvulskt eller kallblodigt som det här."

"Nåja, men förmodligen äro vi trygga för i natt, eftersom missdådaren nu gifvit sig i väg."

"Hur kan ni veta, att det är bara en om det här brottet, öfverste? Mig förefaller det nästan otroligt, att allt detta är en enda persons verk. Om ni bara kunde ge mig någon ledning, om det också vore endast den vildaste gissning, hvarför det skett, så kunde vi möjligen göra upp några planer; men nu sväfva vi i absolut mörker."

Öfversten tänkte efter, hans blick syntes fördjupa sig i fjärran, under edt han lät sitt förflutna lif tåga förbi sin inre syn.

"Ja, jag kan ärligt säga, att jag inte vet någon enda människa, med hvilken jag lefver i fiendskap. Jag har, som ni vet, tillbragt nästan hela mitt lif i Indien. Det är inte ett år, sedan jag tog afsked och reste hem. Jag förmodar, att inte någon af afriderna, som mitt folk förpassat till en annan värld, gått igen för att oroa oss."

"Anthony, är ni färdig att gå och lägga er?" frågade Yardley.

Gossen sade ingenting utan steg upp och tog fadern i hand. Hur oförskräckt gossen än var, kunde det icke råda något tvifvel om att han kände sig litet bragt ur jämvikten nu, då han hade att frukta en så öfverhängande fara. Han hade suttit stel och orörlig hela aftonen, och det var tydligt, att han nu insåg, at hans lif hängde på ett hår.

"Tappa inte modet, min gosse", sade öfversten. "Som du vet, göra vi allt hvad som kan göras för din säkerhet."

"Ja, jag vet det", svarade gossen och beredde sig att gå tillsammans med sina två vaktare.

Yardley sprang upp.

"Nu, då ingen mer än vi komma att veta det, vill jag tala om, att jag byter rum med gossen för i natt! — Flytta öfver gossens saker till mitt rum", tillade han vändande sig till sina medhjälpare, "och stanna där hos honom och var försiktiga, så att ingen af tjänarna får veta ombytet af rum."

Då de hade gått, talade detektiven om för öfversten:

"Jag har haft den elektriska montören i arbete hela dagen i Anthonys rum, och han har satt upp en alarmklocka, som ringer, genast det där tåget röres, coh vi ha satt en tungt på tåget för att hålla det stadigt. Naturligtvis är det för långt ned för att kunna uppifrån märkas af någon ens vid dagsljus. Jag har dämpat klockljudet, så att det kommer att höras endast helt svagt som ett surr, eljest skulle det naurligtvis alarmera hela huset. Signalen varskor oss, när vår okände kommer ned genom skorstenen, och med Guds hjälp skola vi väl då fånga honom. Jag låter de två andra karlarna stanna hos mig öfver natten, och den andra polisen från Scotland Yard patrullerar utanför, ehuru hans nerver måste vara i allt annat än godt skick efter hvad som händt hans kamrat. Jag tror", sade Yardley, ännu en gång öfvertänkande allt, "att vi låta Holden och hans hundar stanna inne i hallen."

Vid elfvatiden gingo alla upp för att lägga sig. Ljuset i Anthonys vanliga rum skrufvades ned till en helt obetydlig liten låga, och en af de biträdande detektiverna tog plats omedelbart under det. Yardley tog alarmklockan i ena handen, och hållande revolvern i den andra satt han på sidan af sängen, några fot från spisen. Minut efter minut sutto de fyra männen i mörkret med hvarje närv spänd. Hur van öfversten än var vid kritiska belägenheter, var dock denna spänning mera än till och med han kunde stå ut med, och svetten rann utför hans ansikte, såsom han efteråt erkände, under det minuterna kröpo fram. En evighet tycktes ha gått, då plötsligt klockan lät höra ett svagt surr och de närvarande med svårighet undertryckte ett utrop. Men då lossnade ljuddämparen, och en högljudd, gäll ringning uppfyllde rummet.

"Fördömdt, nu är naturligtvis allting förstördt!" sade Yardley.

Han bad en af sina medhjälpare stanna i rummet och skjuta utan vidare, om någon kom in. Därpå rusade han ut och skrek åt Holden att släppa hundarna och skynda till köksdörren. Han hörde, innan han ännu hunnit till slutet af gången, reglerna skjutas ifrån, då Holden öppnade porten på framsidan. Springande utför baktrappan och genom tjänarnas hall var Yardley vid köksdörren, i samma ögonblick Holden kom rundt huset.

"Han kan inte ha kommit ner ännu, låt oss vänta på honom."

Minut efter minut gick, utan att något inträffade, hvarför Yardley lämnade Holden och gick rundt till sidan af kapellet, till en punkt, hvarifrån han hade en öfverblick af den enda plats, där man från hustaket kunde komma till kapelltaket. I samma ögonblick såg han försvinnande i mörkret en figur, som sprang med full fart, och samtidigt fick han syn på stupröret, utför hvilket flyktingen tydligen gått ned. Ropande åt Holden satte Yardley genast i väg efter flyktingen; men denne hade för långt försprång. På ett ögonblick voro hundarna honom i spåren och förlorades ur sikte i mörkret. Under det Yardley sprang, hörde han i rask följd fem eller sex revolverskott. Han såg blixtarna af skotten långt bort till höger om sig, åt motsatt håll mot det han sprang, hvarför han ändrade kurs, och om en stund snafvade han öfver två hundkroppar. Han hade förlorat alla spår af flyktingen och kunde endast fortsätta famlande på måfå. Då han måste stanna, svor han för sig själf en mustig ed öfver den sataniska otur, som två gånger under loppet af samma afton kommit honom att förlora sitt byte. Det var fullkomligt hopplöst att söka förfölja i mörkret, parkmuren var flera mil lång, man kunde från innersidan klättra öfver den nästan på hvilken punkt som hälst, och det fanns ingen hindrande inhägnad, åt hvilket håll flyktingen än hade vändt sig; på andra sidan af parkmuren löpte utefter nästan hela dess längd en väg.

Då Yardley kom tillbaka till huset, fann han Craven hemam igen från York och frågade honom ifrigt.

"Nå, hvad lyckades ni finna?"

"Det var endast femton personer, som hade följt med tåget från York. Bland dem voro lord Malvern tillsammans emd fem vänner, som hade varit på ett jaktparti hos honom, och de hade två betjänter med sig. Vidare var det tre präster, som kommo åkande till stationen i ärkebiskopens ekipage. Slutligen var det fyra personer, som stationsinspektoren sade sig känna såsom bosatta i York och hvilkas namn och adresser han antecknade åt mig, samt en tjock gammal landtpatron och hans hustru, som kommo med ett af lokaltågen och alldeles säkert inte kunnat bereda oss den vilda jakt vi haft."

De båda herrarna hade fortsatt att gå under samtalet och voro nu åter inne i biblioteksrummet, där öfversten och de två biträdande detektiverna väntade på dem. Yardley berättade helt kort för Craven hvad som händt sedan han for.

"Det förvånar mig inte, att det inte på tåget fanns någon, som svarade mot den vi sökte. Har ni en kommunikationstidning, öfverste?"

Han fick en, tittade i den och kastade därpå en blick på klockan.

"Gärningsmannen kan, skulle jag tro, mycket väl ha färdats på velociped. Snälltåget passerar York om en timme. Ni får fara dit igen, Craven, och samma instruktioner som förut gälla äfven nu. Telegrafera till Scotland Yard, att det förekommit ett andra brottsligt försök och att jag önskar en undersökning af snälltåget. Om ni ger er i väg genast, hinner ni kanske själf till tåget, och det vore i så fall bäst att ni följde med det."

"Jag tror inte han hinner", framkastade öfversten. "Automobilen går inte mer än omkring femton mil i timmen, och det är mellan sjutton och aderton till York."

Utan ett ord vidare tog Craven sin ytterrock och stack armarna i den, under det han gick mot dörren, utanför hvilken automobilen ännu väntade.

"Tillbaka till York!" sade han till chauffören, i det han hoppade upp bredvid honom, och maskinen susade i väg.

Yardley sträckte sig ännu bekvämt i den stora länstolen framför brasan i biblioteksrummet. Mannen hade synbarligen åldrats under natten, och den tryckta stämningen efter två afgjorda nederlag så tätt på hvarandra hade medfört en ganska märkbar förvandling.

"Öfverste," sade han, "jag tror inte, att det finns en människa på jorden, som skulle göra tre sådana här försök på en natt, så att vi kunna nog gå och lägga oss."

Därmed tömde han ett glas visky.

Öfversten var synbarligen vid bättre stämning, den gamla lusten hos denna shikaree (jägare) i Indiens jaktmarker vaknade åter till lif hos honom; ty jakten på människor är den finaste sport i världen. Yardley fick rätt, återstoden af natten gick utan några tilldragelser. Han var tidigt på benen följande morgon och höll på flera timmar och undersökte platserna för den föregående nattens äfventyr. Alla de andra hade redan ätit frukost, innan han lät se sig. Så snart han blef synlig, frågade öfversten, hvad han lyckats utforska.

"Jo", sade han, "jag har upptäckt åtskilliga saker. Först och främst — var god och kom hit." Han förde dem fram till fönstret. "Ni se de här två strecken." Han pekade på två repor i fönsterposten; de voro alls icke djupa, men dock tydligt förnimbara för känseln och sågo ut, som de hade skurits med en pennknif i den mjuka sandstenen.

"Nå, hvad är det med de här?"

"Följ deras riktning".

Öfversten gick snabbt åt anvisat håll och såg, att reporna pekade rakt på stolen, i hvars rygg kulan hade fastnat aftonen förut.

"På det sättet riktades pistolen", sade detektiven; "gardinerna voro natrrligtvis fördragna, och jag kunde inte förstå, huru siktet kunde vara så noggrant."

Han slog sig ned vid bordet för att äta frukost och sade därvid:

"Jag har varit nere vid sjön. Som ni minns, följde hundarna spåret till vattenbrynet och förlorade det sedan. Förklaringen af detta är mycket enkel. Vi förspillde tid på att gå omkring sjön, åt höger, öfver bron. Nu kunde ju ingen ha simmat öfver under tiden och inte häller vadat genom sjön, ty man kan inte springa i vattnet, när det når en upp till midjan; men hvem det nu var vi förföljde i natt, så tog han af tvärt åt vänster, genast han kommit ned i vattnet, och sprang utefter stranden i ett par ums vatten till slutet af sjön. Spåren under vattnet kunna ännu ses tydligt, ehuru de antagligen inte komma att hålla sig många timmar till; de äro till en stor del redan utplånade. Som vi funno i natt, ledde spåren från den stora sjön rakt upp till den öfre sjön, och vi förlorade spåren på nytt vid dess vattenbryn. Ni minnas kanske, att Holden där förde sina hundar direkt rundt sjöstranden med början åt höger. I så fall begick han ett misstag, ty hade han upprepat samma sak som vid det första tillfället och fört hundarna tillbaka och framåt, skulle vi besparat mycken tid. Den tilltänkta mördaren tog af tvärt åt vänster igen, men gick där endast omkring ryrtio fot, innan han vände om upp mot huset på det spår hundarna fingo upp sedan. Som ni se, förlorade vi på hvarje plats en ansenlig tid. Sedan gick jag omkring kapellet. Har ni någonsin gått ned på andra sidan, Anthony?" frågade Yardley, vändande sig till honom.

"Nej, jag visste inte, att man kunde det."

(Forts.)

Farm och hem.

SILON.

En silo är den bästa försäkring mot en tidig frost.

En silo detta år kan bli värd två nästa år.

Kanske ni kan klara er utan en silo, men ni skall göra det bättre om ni har en.

Ni kan ej vänta att edra kor skola få mycken nytta af att titta på er grannes silo.

FARMPARAGRAFER.

Linolja och ljus tjära kokta tillsammans bilda en mycket hållbar ljusbrun färg, särdeles lämplig till "utvärtes" bruk.

Kräftsår på fruktträd läkas om de i tid bestrykas med en blandning af sprit, harts och linolja. Hartsen smältes före blandningen.

Bara cementgolf äro aldrig bra för smågrisar. Golfven böra klädas med trä och förses med rikligt strö, annars ådraga smågrisarna sig lätt en del sjukdomar.

DJURENS HÄLSOTILLSTAND BEDÖMDT GENOM IDISSLING.

Om idisslarna icke störas efter intaget foder, börja de snart idissla. Detta sker lifligt utan större mellanrum. Friska idisslare verkställa för grönfoder 40—50, för torrfoder 60—70 tuggningar, innan de ånyo svälja. Göra de blott 10—15 tuggningsrörelser med störer mellanrum, så är hälsotillståndet rubbadt, säger ett utländskt fackblad. Helt ovedersägligt kan man dock ej döma ensamt af idisslingen. Foderlust och idissling kunna nämligen vid vissa kroniska sjukdomar vara oförändrade, t. o. m. om sjukdomen långt framskridit. Men i sådant fall ha djuren vanligen glanslös, stripig hårrem.

VID KALFVENS UPPFÖDANDE.

Många kalfvar dö hvarje år på grund af att de förtära hvad som stannat på mjölkspannens sidor.

Bestämd och förståndig fodring åstadkommer en kalf, som lönar sig. Hvarje kalf bör få mjölken oskum mad från sin moder allra minst de tio första dagarna.

Söt skummjölk bör gradvis utspädas med den söta mjölken tills man fodrar med bara skummjölk.

Hafregröpe och linfrömjöl bör tillsättas skummjölken.

Förse kalfvarna med friska förråd af klöfver eller alfalfa så snart de vilja smaka på det, och gif dem häraf så mycket, de vilja äta.

Var noga med att gifva mjölken på bestämda tider och vid bestämd temperatur hvarje dag.

Håll kättarna torra och rena. Ingen kalf trifves i en fuktig och illaluktande ladugård.

Det är absolut nödvändigt för kalfven, att han får rent och friskt vatten hvarje dag, om han skall må bra och trifvas.

INGEN UTFODRING UNDER MJÖLKNINGEN.

Det är ej riktigt att fodra korna under mjölkningen. Förlåggas dessa båda saker till samma tid, så blir det antingen mindre mängd mjölk eller tugga korna icke fodret tillräckligt.

Det har gång på gång visat sig att i de flästa fall då fodring och mjölkning skett samtidigt har mjölkningen stigit, om detta förhållande blifvit ändrat. Detta är också helt naturligt. Den mesta mjölken bildar sig under själfva mjölkningen. Genom den vid mjölkningsarbetet uppkomna retningen går en starkare blodström mot jufret. Tuggningen och magasineringen af det upptagna foderstoffet förandeler däremot en starkare tillströmning af blodet mot tuggorganen. Om nu mjölkning och tuggning ske samtidigt, så inses lätt att därvid skadas antingen mjölkbildningen eller också försiggår tuggningen och magasineringen dåligt.

Fasthåller man, såsom mångenstädes är fallet, vid två fodertider, så kan ett särskiljande af fodringen och mjölkningen försiggå mycket lättare. För fodring och mjölkning på skilda tider talar äfven den omständigheten, att vid uppläggning af foder i stallet, i synnerhet hö, blir stalluften orenad, och då kommer också damm och dylikt i mjölken.

ASKA — ETT GODT GÖDNINGSÄMNE.

Den farmare, som bränner ved för uppvärmning och kokning, borde noga taga tillvara och upplägga askan, emedan det har ett särskildt gödningsvärde. Den innehåller ej endast pottaska och fosforsyra i stor mängd, utan innehåller dessutom magnesia och kalk, och när den tillföres jorden, verkar den indirekt till att öka kväfvemängden i jorden.

Vanlig ugnsaska innehåller i genomsnitt cirka 8 eller 9 procent pottaska och 2 procent fosforsyra. Forskare ha förklarat, att det i en bushel aska förekommer nog mycket pottaska och fosforsyra, för att göra den värd 20 a 25 cents. Dessutom innehåller den "alkalisk kraft", som kan värdesättas till 10 a 15 cents. Denna kraft är det, som gör, att askan kan fräta upp rotogräs.

Träaska kan med fördel användas att så på vallar och betesmarker, där den påskyndar växten af klöfver och bättre grässorter, hvilka dymedels underkufva sämre grässorter, och ogräs. Träaska kan äfven begagnas för majs och rotfrukter. På grund af kalkinnehållet är den emellertid icke välgörande för potatis, då den dock ibland användes för denna växt.

VÅRDSLÖSHET VID MJÖLKNINGEN

Mjölkningen är, som mycket annat här i världen, en verklig konst, om den skall utföras på rätta sättet. Den uppfattningen har emellertid icke ännu på långt när vunnit beaktande. Vårdslöshet och bristande kunnighet spela ännu alltjämt en betydande — och mången gång ödesdiger — roll vid kornas mjölkning.

Af likgiltighet eller bristande insikt — mest kanske det senare — bryr sig den mjölkande i många fall aldrig om att vid mjölkningen massera kons jufver — handgrepp som afse att verka på samma sätt kalfvens rörelser under diandet. Inte häller bryr man sig om att se till kon då hon står i sin. Det kan då hända, att mjölkkörtlarna afsöndra några droppar, som komma ner i jufrets mjölkbehållare. Jufret kommer kanske då att placeras i den värsta smutsen i hela ladugården. Smuts och bakterier tränga genom spenarna in i mjölkbehållaren, där mjölkens ostämne omvandlas, hvarpå mjölkkörtlarna inflammeras. Och så är jufret förstördt — det har blifvit trespent!

Med litet omtänksamhet kan emellertid detta förekommas: Jufret bör under sintiden allt emellanåt undersökas och om man då varsnar några droppar mjölk eller något liknande en hvit tråd i någon af spenarna, bör man söka "mjölka" ur detta ur jufret.

Att en del kor äro "hårdmjölkade" beror i många fall på felaktiga grepp vid mjölkningen: nypning, ryckning eller dragning i spenarna ha orsakat en inflammation i det inre af spenen med därpå följande förträngning af röret. Och så blir kon "hårdmjölkad", hvilket i många fall är liktydigt med att den är fördärfvad.

BARNUPPFOSTRAN.

För att barnens vård skall vara fullt genomförd, måste man tänka på, att det icke endast är en kroppslig vård, de behöfva, utan deras andliga utveckling är fullt ut lika viktig. Det är ej att gå och säga, att skolorna tagit allt detta om hand, ty I skola minnas, att de viktigaste lärdomsåren af en människas lif är de första sex åren af hennes lefnad. Då grundläggas och då inskärpas de flästa lärdomarna, då afslipas ovanorna och då straffas oarterna. Att detta skall ske äfven senare är ju en gifven sak, men under denna första tid går det så mycket lättare och bättre.

Det är ingen lätt sak att vara uppfostrare, men det får därför ej afskräcka någon; att misslyckas är mänskligt, men att icke våga försöka af fruktan för detta, det är oförlåtligt. Barnen äro ett alltför dyrbart material fr atöt lämnas vind för väg, de behöfva få all den fostran, som det är möjligt att ge dem, för att de en dag skola bli till ära och till glädje för föräldrahemmet, och till goda medborgare i samhället. Det första, som fordras af föräldrar, är själfuppfostran och själftukt, bestämdhet och föredöme.

Långt innan barnet har lärt sig att tala börjar dess uppfostran. Det får aldrig vänjas att skrika till sig något, utan skall från början läras att lyda och underkasta sig en annans vilja. En tillsägelse skall vara bestämd och skall genast åtlydas. Göres ej detta, blir det sedan ett ständigt käx, som ej har något resultat. Men hvad som begäres af barnet, får ej öfverstiga dess förmåga, och en uppmaning att göra en sak får ej en dag vara alldeles olika. Ett hot om straff eller ett löfte om belöning skall också infrias, annars har det ingen åsyftad verkan, och barnet mister sin tro på uppfostran. En oförmåga eller en olyckshändelse vid hjälp i det husliga arbetet får ej med häftighet straffas, ty den begärda hjälpen kan gå öfver barnets krafter.

Redan tidigt skola barnen känna, att de kunna vara till nytta; det är så oändligt många småtlag, de kunna vara behjälpliga med, och här får det ej göras skillnad på flicka och gosse. Båda ha lika stor nytta af att kunna litet af hvarje och få en inblick i husets sysslor. De skola tidigt läras, att intet arbete är förnedrande och ingen syssla för ringa att utföras väl. Det är förnedrande för en man eller kvinna, som en gång står ensam i lifvet, att ej kunna sköta sig själf, laga sina kläder, bädda sin säng, tillaga den nödvändigaste maten och kunna på något sätt förtjäna sitt dagliga bröd, då de varit i tillfälle att lära sig detta. För att något sådant ej skall bli fallet med edra barn, måste de därför främst af allt lära sig lydnad, utan hvilket det senare ej går att lära sig något annat.

Då det är viktigt att i alla lifvets förhållanden ha sig själf i sin makt, är det nödvändigt att häftighet och egensinne kufvas, ty en människa, som ute i lifvet ej kan behärska sig, utan är en slaf under sina ovanor, är beklagansvärd för sin egen och andras skull.

Lär barnen att det är genom att bruka en liten gåfva, som man sedan kan bli ombetrodd något mera ansvarsfullt. Ordning och hjälpsamhet, kärlek till människor och djur, aktning för lag och rätt, det är en plikt för hvarje människa. Och endast den, som kan skaffa sig ett mål i lifvet, och ärligt sträfvar efter att nå det, kan känna sig lycklig ocs bli en god medborgare och familjemedlem.

DRICKER?

Keeley Treatment, ryktbart för nervsjukdomar och berusning, kan nu sändas till patienter privat, i hemmet eller sjukhuset, som valts af patienten. Efterskrif fakta.

THE KEELEY INSTITUTE OF WINNIPEG
676 Jessie Ave.

Uppfinnare.

Det europeiska kriget har förorsakadt, att Förenta Staterna och Canada äro afhängiga af deras egen fabrikat; skrif idag efter min FRIA BOK öfver patent samt listan öfver de mäst efterfrågade uppfinningar. Patent förskaffa förmögenhet.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
105 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

Gratis en i färgtryck rikt utstyrd Kalender, 25x14 tum, erhålles genom att insända namn och adress jämte 3 cents i frimärken till. A. E. Johnson & Co., 236 Nicollet Ave., Minneapolis.

FARMPRODUKTER ÖNSKAS.

Vi handla med allt, farmarena hafva. Lefvande och slaktadt fjäderfä, smör, ägg, kalf, slaktade svin. Högsta marknadspris betalas. Skaffa våra priser.

C. A. DICKERSON,
185 Isabel St. Winnipeg.

Garanteradt BOTAR SNABBT **Croto** BRÄNNVIN

Det finnes mera smärtstillande egenskaper i en ask med Croto Pain Balm än i ett dussin plåster och liniment eller gröt. Lägg just på det värkande stället, och smärtan går bort. Pris 25c. hos druggister eller per post.

THE CROTO DRUG CO.,
Winnipeg.

Ni kan befordra eder HÅRVÄXT

Framgångsfull, Vetenskaplig Behandling FRITT.

FÖR HERRAR OCH DAMER.

Lider Ni af Häraffall? Gråsar Ert hår förtid? Är det stripigt, klibbigt eller tofvigt? Lider Ni af Mjäll eller utslag på skalpen? Är Ni flintskallig, eller synes det, som om Ni skall blifva det? Om Ni lider af någon af nämnda håråkommor, försumma den icke, utan försök genast att blifva botad. Dröjsmål äro farliga. Skrif efter vår illustrerade lilla svenska bok

"SANNINGEN OM HÅRET"

(af en framstående europeisk specialist).

FRI BEHANDLING.

Vi vilja på vår egen risk bevisa, att Calvacura-behandlingen förkväfver häraffall, betar mjäll och utslag på skalpen och befordrar ny hårväxt. Vi vilja skicka Eder en $1.00 sak af Calvacura No. 1, tillika med ofvannämnda lilla bok "Sanningen om Håret", om Ni sänder oss Ert namn och adress jämte 10 cents i frimärken eller silfver för att hjälpa oss att betala utdelningskostnaderna. Klipp ut nedanstående kupong och skicka den idag till UNION LABORATORY, 142 G Mutual St., Toronto, Ont.

GRATIS-KUPONG FÖR EN $1.00 BEHANDLING.

UNION LABORATORY, 142 G Mutual St. Toronto, Ont.

Jag bifogar 10 cents att hjälpa till medutgifterna för utdelningskostnaden. Var god skicka mig ögonblickligen eder $1.00 Calvacura No. 1 och eder lilla bok "Sanningen om Håret". (Inneslut denna kupong i Edert bref.)